

EDITURA CARTEA ROMÂNEASCĂ

cartea de proză

Editor: Călin Vlasie
Redactare: Ioan Es. Pop
Tehnoredactare: Adriana Vlădescu
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Ionuț Broșțianu
Foto coperta 4: Irina Ludoșanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PLESCAN, ALEX

Tu și alte întâmplări gata de a fi trăite / Alex Plescan. - București :

Cartea Românească, 2017

ISBN 978-973-23-3223-8

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2017

Editura Cartea Românească este un imprint al Editurii Paralela 45,
Calea Victoriei 133, sectorul 1, București.

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul
este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.cartearomaneasca.ro | www.edituraparelela45.ro

Alex Plescan

TU

și alte întâmplări

gata

de a fi trăite

ALGONAISSANCE (1)

Un Cuvânt-înainte ce nu trebuie neapărat citit, că e plicticos

Prin iarna dintre 1987 și 1988, eram soldat în armata României. În mintea mea, nu mă vedeam deloc soldat – și nici măcar student, pentru că nu începusem încă facultatea de litere –, ci... scriitor! Pe vremea aia, telefonul mobil nu se inventase, iar muritorii nu aveau computere și scriau de mână. Căram cu mine un carnet mic, negru, în care îmi notam idei. L-am pierdut în acea iarnă, într-o tabără izolată din Munții Bucegi. Ofițerul beat ne-a scos afară noaptea, ne-a ordonat să ne dezbrăcăm și să ne târâm, când la deal, când la vale, prin zăpada înghețată dintre un izvor și un mormânt. Erau stele pe cer, dar nu le vedeam, știam doar cu ceafa că sunt acolo; în timp ce nasul meu se freca de gheață, obrajii mi se zgâriau, ca și coatele, șoldurile, genunchii. Depășisem punctul de îngheț și toată mintea mi se concentra asupra sângelui care trebuia să îmi curgă din inimă, prin artere, în tot trupul, iar prin vene, înapoi în inimă. Era un frig mai cald, așa.

Un an mai târziu, la Universitatea din București, am avut șansa de a fi acceptat și cumva integrat în grupările literare care au supraviețuit închiderii *Cenaclului de Luni* al lui Nicolae Manolescu – zeul critic al generației din care fac parte biologic mai mult decât estetic și mentorul generației premergătoare mie. Așa am ajuns în compania vie a modelelor mele literare din anii, '80, dintre care amintesc aici doar doi Mircea: Nedelciu și Cărtărescu. Dacă își mai imaginează

cineva din „Occident” că România nu are literatură sau poate că o fi doar una intraductibilă, ori că în comunism nu ar fi existat o splendidă *aristocrație intelectuală* disidento-supraviețuitoare, greșește crunt. Aș putea oferi o listă de (pe atunci) tineri fără bani care **ar fi furat** din librării cărțile Generației '80 pe care eu aveam șansa de a primi autograf. Mulți dintre ei trăiesc în alte țări. Și cine ce a câștigat, ce?

În 1990, am pierdut un alt carnet cu notițe, tot negru, când m-au controlat fizic minerii la ieșirea din stația de metrou Piața Universității, pe 14 iunie. Dar am continuat să scriu și să public în presa tumultuoasă a infinitei tranziții din România acelor ani. În 1992, am scos o carte împreună cu prieteni care fie mergeau cu mine la Vama Veche (pe atunci doar o colecție de stânci), fie pescuiau alături de mine în negura din jurul Mânăstirii Căldărușani, fie jucau cu mine fotbal noaptea, pe un teren improvizat în fața Muzeului Antipa, sub lumina reflectoarelor de la Palatul Victoria, de unde ne înjurau militarii din gardă. În toată perioada asta, iubeam femeii iubite. Am scris despre dragoste și despre perspectiva feminină mereu – nu pentru că aș fi înțeles ceva, ci pentru că mereu am căutat să înțeleg. Am publicat puțin, cât am putut, cât mi s-a dat voie și cât am meritat. O vreme, am trăit din încasările unui spectacol de teatru.

În 1994, am devenit jurnalist de televiziune și am semnat un contract care îmi interzicea să colaborez altundeva în *media*. Ca „scriitor”, asta a fost perioada cea mai grea, dar am scris și am pus la sertar. Le mulțumesc acelor prieteni care încă îmi țin manuscrisele în pod.

Când, în 1999, am părăsit România ca să mă stabilesc în Noua Zeelandă, nu am luat cu mine niciun text. Am vrut să uit nu de țară, ci de limba română, cu totul, ca să mă pot integra *aici*.

Aici?! Un loc echivalent *pentru mine* cu un deșert cultural, loc condus după regulile unui comunism reușit de fapt economic și social – totuși, pentru mine, locul unde am reînceput să scriu. În limba

LUMEA LUI ALBERT

Până la întâmplarea asta, Albert fusese doar un arici. Nu se văzuse niciodată în oglindă. Vâna în noapte creaturi mai mici decât el, prin poiana asta foarte ordonată. Albert nu avea nicio speranță, nicio așteptare, doar căutări și gășiri sau alte căutări fără gășire.

Fix în clipa aia, brusc, s-a aprins o lumină orbitoare, ca atunci când vrei să dormi ziua. În lumină, două picioare mari cât copacii, apoi două picioare mai mici, săltând, zburdând, dansând: „Tati, tati, un arici! Hai să-i aducem niște lapte, tati, e așa de *simpatic*! Hai să-i dăm un nume, e ariciul nostru, *poartă noroc*!”

Apoi, întuneric. Apoi, lumină și lapte.

Albert înyață repede că e mai bine să dai ocol de câteva ori cutiei de tablă înainte să bei din ea, decât să te rezezi și să bei direct.

.....

Wainui, 29.12.16

VAILA

Între ei doi e o ușa de sticlă.

În funcție de felul cum cade lumina, de felul cum se reflectă și îi acoperă cu speranțe irizate, fie Vaila îl poate vedea pe Ali, fie Ali o poate vedea pe Vaila. Întâi imaginile lor capătă contur, apoi nuanțe monocrome, pentru ca la apogeu să explodeze cromatic, frumusețea lor vie să ardă retina, iar apoi să se stingă treptat, în pasteluri indecise, până când ochiul învață să audă, urechea să adulmece, nasul să guste și limba să descopere sărutul intangibil prin ușa de sticlă. Uneori, dar numai uneori, se pot privi amândoi în același timp. Atunci, el își pune palma, care pare să fie cea stângă, cu degetele depărtate, pe geam, la înălțimea inimii, iar ea îi răspunde simetric, îi zâmbește cu buzele, cu obraji, cu pupilele dilatate ca obiectivul prin care imaginea asta se reîncarnează în camera obscură, revelând o poveste spusă la timpul prezent.

Ar sta ei doi așa o viață întreagă, uitându-se unul la altul prin ușa de sticlă, fără să li se facă vreodată sete sau frig sau altă dorință, hrănindu-se doar din alternanța de umbră și lumină, neadormiți, captivi norocoși în afara destinului, fericiți și tineri mereu.

Dar Vaila nu știe că la gâtul lui Ali atârnă o cheie a morții, lipită de pieptul lui ca un tatuaj, sub un tricou de bumbac, albastru, simplu.

.....

Cuprins

Algonaissance (1) / 7
Lumea lui Albert / 11
Vaila / 12
Omul cu batista / 13
Un stup uman / 19
O negresă albă / 21
1917 / 23
Linda cu ochi de caviar / 24
Povestea unui tatuaj neîntâmpat / 29
Djadja, Djadedja, Djamaila / 31
Moartea unui bărbat / 33
Arta despărțirii / 35
Norma și Helen / 37
O altă perspectivă / 46
Tu / 48
Baba Floarea, Vrăjitoarea / 52
Cocktail „Sonata Lunii” / 56
Alegre & Co. / 60
Un vis continuu / 62
Tabloul invizibil / 64
Cadrul ferestrei / 65
Algonaissance (2) / 74